

עמ"ת 33160/03/17 - מדינת ישראל נגד מוחמד טוויל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 33160-03-17 מדינת ישראל נ' טוויל(עציר)

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
עוררת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	מוחמד טוויל (עציר)

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השו' א' כהן) מיום 15.3.17, במ"ת 2257-02-17, בגדרה הורה על שחרור המשיב בתנאים הכוללים מעצר בית מלא, ערבות עצמית בסכום של 20,000 ₪, ערבות צד ג' בסכום של 15,000 ₪ של כל אחד מהמפקחים, הפקדה כספית במזומן בסכום של 15,000 ₪, אי יצירת קשר עם המעורבים בפרשה וצו עיכוב יציאה מן הארץ.

רקע

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות למקום מגורים בצוותא חדא, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה בצוותא חדא, לפי סעיף 407(ב) לחוק; גניבת רכב בצוותא חדא (2 עבירות), לפי סעיפים 413ב ו- 29(א) לחוק; פריצה לרכב בצוותא חדא (2 עבירות), לפי סעיפים 413ו' ו- 29 לחוק; שימוש בכח או באיומים למניעת מעצר, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח משולב), התשכ"ט-1969; גניבה בצוותא חדא, לפי סעיפים 384 ו- 29(א) לחוק; הפרעת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק ותקיפת שוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 273 לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 26/01/17, נכנסו המשיב ואחר שזהותו אינה ידועה, למתחם המשק החקלאי של המתלון, הכולל עסק להשכרת ריהוט, משרד ומחסן. המשיב והאחר פרצו למשרדו של המתלון תוך גרימת נזק, נטלו משם את מפתחות המשאית ומפתחות בית המתלון. לאחר מכן, נכנסו המשיב והאחר לבית ונטלו ממנו את מפתחות רכב אחר וציוד נוסף. המשיב והאחר נטלו מהעסק של המתלון ציוד וכלי עבודה רבים, בשווי מוערך של 200,000 ₪. הציוד הגנוב הועמס על המשאית, בה נהג המשיב. במקביל, החל האחר בנסיעה עם רכבו של המתלון לעבר כביש מס' 1 וכשעה לאחר מכן, נטש אותו.

במהלך נסיעת המשיב במשאית ובטרם הגיע למחלף חמד, הציבה המשטרה מחסום ארעי על מנת לבלום את המשיב בנתיב נסיעתו. המשיב לא ציית להוראות השוטרים והאץ נסיעתו, עד אשר נחסם באמצעות ניידת משטרה. כן התנגד המשיב למעצרו ובעט במתנדב משטרה.

3. שירות המבחן לא בא בהמלצה על שחרור המשיב לחלופת מעצר, בסברו כי המפקחים המוצעים מטעמו מתקשים להכיר במסוכנות הנשקפת ממנו ובהתדרדרותו, על אף שהתרשם כי הם מבינים את מלאכת הפיקוח וערוכים לה.

4. בית המשפט קמא, בהחלטתו, סבר כי אין המדובר במי שחלופת מעצר לא תסכון בעניינו. בית המשפט קמא הוסיף והטעים, כי למשיב אין עבר פלילי וכי הסתבכותו הנוכחית אינה מתיישבת עם אורחותיו. כן התרשם בית המשפט קמא כי היכולות החיוביות שגילה המשיב עובר להסתבכותו הנוכחית, מלמדות שאין עסקין במי שלא ניתן להפיג את המסוכנות הנשקפת ממנו באמצעים שפגיעתם בחירותו פחותה. בנוסף, הובהר כי מעצרו הממושך של המשיב נתן בו את אותותיו והמפקחים המוצעים, אותם בחן בית המשפט קמא לפרוטוקול הדיון, נמצאו בעיניו כראויים. מכל אלו, התרשם בית המשפט קמא כי יש בחלופת המעצר המוצעת כדי הפחתת הסיכון הנשקף מן המשיב ברמה הנדרשת ולכן הורה על שחרורו בתנאים הנזכרים.

מכאן הערר שמלפני.

תמצית טענות הצדדים

5. העוררת טוענת כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לשיטתה, המשיב אינו צולח את השלב הראשון שבמבחן הדו-שלבי הקבוע בפסיקת בתי המשפט ולא ניתן לייחס לו את מידת האמון הנדרשת להעדפת אמצעים שפגיעתם בחירותו פחותה. העוררת מדגישה כי אורחות חייו התקינים, לכאורה, של המשיב, אינם מתיישבים עם המעשים המיוחסים לו ועם חומרתם הגבוהה ומכאן המסקנה כי מדובר במי שמצליח להתל בסובבים אותו להציג עצמו כאדם נורמטיבי, למרות שאיננו כזה. כן מדגישה העוררת את התרשמות שירות המבחן, לפיה, המשיב נוטה לחפש פתרונות ומענים מהירים לצרכיו, אינו בוחן באופן מעמיק את חשיפתו לסיכון, מקיים קשרים שוליים וניכרת התדרדרות במצבו. עוד הודגש, כי שירות המבחן התרשם שהמשיב מוסר מידע מגמתי וחלקי. העוררת סבורה כי נתונים אלו, לכשעצמם, מצביעים על כך שלא ניתן לתת במשיב אמון ומפנה לאמרת בית המשפט קמא בנושא, בהחלטה קודמת לזו מושא הערר בגדרה הוזמן תסקיר מעצר. העוררת הוסיפה וטענה, כי בית המשפט קמא לא נתן משקל ראוי למעשים האלימים שביצע המשיב במסגרת העבירות המיוחסות לו ובכלל זה, תקיפת שוטר, התנגדות למעצר וניסיון להימלט מהמשטרה. לנוכח המסוכנות הנשקפת מן המשיב ומאפייני ההסתרה שבהתנהלותו, סבורה העוררת כי לא ניתן להסתפק במפקחים שמבינים את תפקידם ברמה הטכנית בלבד ולכן נטען כי החלופה הנוכחית אינה הולמת את המסוכנות הנשקפת מהמשיב ואין לאשרה. העוררת הוסיפה וטענה, כי לנוכח התרשמותו השלילית של שירות המבחן, לפיה חלופת המעצר המוצעת לא תסכון, אין לסטות מהמלצות שירות המבחן, בהיעדר נימוקים כבדי משקל אשר אינם בנמצא. עוד נטען, כי אין לזקוף את משך המעצר לזכות המשיב, בהינתן ששהה במעצר כחודש וחצי בלבד ואין כל אינדיקציה המצביעה על כך שמשך המעצר נתן בו את אותותיו, כהתרשמות בית המשפט קמא. במיוחד כך, שעה ששירות המבחן ציין בתסקירו מיום 15.3.17, כי לא ניכרת כל מצוקה מיוחדת ונראה שהמשיב מסתגל לתנאי מעצרו.

6. המשיב, מנגד, טוען כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. המשיב סבור כי בית המשפט קמא שקל את מכלול השיקולים הנדרשים לעניין. המשיב הדגיש את היותו סטודנט נעדר עבר פלילי ואת משפחתו הנורמטיבית, בעוד שעברו התעבורתי אינו מכביד ואינו מצביע על מסוכנות שאינה ניתנת לאיון. המשיב הוסיף והדגיש כי חלופת המעצר המוצעת נמצאה כראויה על ידי בית המשפט קמא, בהתחשב במכלול הנסיבות

ובמסוכנות הנשקפת ממנו ולפיכך, אין טעם ממשי שלא לאשרה. לצד זאת, הסנגור טען כי המשיב לא נטל חלק כלשהו באירוע הפריצה וכל פועלו במסגרת העבירות המיוחסות לו, מתמצה בהובלת המשאית.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בערר, בטענות הצדדים, בהחלטת בית המשפט קמא ולאחר שנתתי דעתי למכלול נסיבות העניין - הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את הערר. התרשמתי כי בית המשפט קמא הביא בחשבון את מכלול השיקולים הנדרשים, תוך עריכת איזון ראוי בין המסוכנות הנשקפת מהמשיב, לאור נסיבות המעשה והעושה בעניינו, לבין זכותו לחירות ולפגיעה מידתית בזכות זו.

8. מבלי לגרוע מחומרת העבירות המיוחסות למשיב, בבחינת מכלול נסיבות המעשה והעושה בעניינו של המשיב, התרשמתי, כמו בית המשפט קמא, כי אין המדובר במי שנשקפת ממנו מסוכנות ברמה כה גבוהה, כדי כך שאינה ניתנת לאיון יחסי באמצעות חלופת מעצר ראויה. מתסקירי שירות המבחן, עולה כי העבירות המיוחסות למשיב אכן מצביעות על התדרדרות מסוימת במצבו, אך אין התרשמות כי נשקפת ממנו מסוכנות ברמה המצדיקה הותרתו במעצר במתקן כליאה.

9. קיים קושי בטענת העוררת, לפיה סטייה מהמלצות שירות המבחן בעניינו של המשיב, טעונה נימוקים כבדי משקל. סבורני כי לא ניתן לסווג את המלצת שירות המבחן בעניינו של המשיב כשלילית ככזה ראה וקדש. התייחסות שירות המבחן לגורמי הסיכון במצבו של המשיב, בדמות בחירותיו התעסוקתיות הבעייתיות וקשריו השוליים וכן התרשמותו מהמפקחים המוצעים, אינן מלמדות, לכשעצמן, על שלילת חלופת מעצר מינה וביה, משמע מדובר בהמלצה שלילית שסטייה ממנה טעונה נימוקים כבדי משקל (ר' בש"פ 1246/13 **מדינת ישראל נ' ברקאט** (15.2.13)).

10. קיים קושי אף בטענת העוררת בדבר חוסר האמון שניתן לייחס למשיב. ראשית כך, משום שעמדה זו אינה נתמכת בתסקירי שירות המבחן, מהם עולה, אמנם, כי קיימת התדרדרות במצבו של המשיב, אולם לא הובאה במסגרתם כל אינדיקציה ממשית לכך שלא ניתן לייחס לו את מידת האמון הנדרשת לצורך שחרורו לחלופת מעצר ראויה. אזכיר כי בית המשפט קמא ביקש את עמדת שירות המבחן גם לנוכח תהיות שהעלה לעניין האמון שיש לייחס למשיב. עצם הזמנת התסקיר מטעם זה, אין בה משום קיבוע נמצא בדבר חוסר אמון. שנית כך, משום שהמשיב נעדר עבר פלילי והעבירות המיוחסות לו אינן כאלו השוללות כל אפשרות לייחס לו אמון מתבקש, כהפרת הוראה חוקית, בריחה ממעצר, ביצוע עבירות תחת עונש מאסר מותנה בר הפעלה, או ביצוע עבירות בהיות הנאשם אסיר ברישיון, או בסמיכות לאחר שחרורו ממאסר. מודגש, כי אין המדובר ברשימה סגורה ויש לבחון כל מקרה בהתאם לנסיבותיו.

11. אשר למפקחים המוצעים, סבורני כי אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט קמא גם בהקשר זה. לא איתרתי פגם בשיקול דעתו של בית המשפט קמא, המצדיק התערבות בהחלטתו. המפקחים המוצעים נחקרו במישרין לפני בית המשפט קמא, שהתרשם מהם באופן בלתי אמצעי, כמי שיש ביכולתם לשמש כמפקחים ראויים וסמכותיים עבור המשיב ולהציב לו את הגבולות הנדרשים. אוסיף ואציין, כי גם התרשמות שירות המבחן מהמפקחים, אינה כזו המצדיקה שלילתם על אתר. שירות המבחן התרשם כי המפקחים מבינים את תפקיד הפיקוח ברמה הטכנית והסתייגותו מאישורם נבעה מסברתו לפיה הם לא איתרו בעייתיות בהתנהלותו של המשיב בתקופה שקדמה למעצרו וכי הם מתקשים לפגוע בתדמיתו החיובית, לכן יתקשו להכיר בסיכון הנשקף

ממנו.

בית המשפט קמא התרשם אחרת. כידוע, המלצות שירות המבחן אמנם מהוות אמצעי וכלי עזר מקצועי שיש להתחשב בו (ר' **בש"פ 9189/09 ימיני נ' מדינת ישראל** (20.11.09); בש"פ 2289/16 **פופייב נ' מדינת ישראל** (21.4.16)), אולם, השיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו והשיקולים שעל בית המשפט לשקול, אינם בהכרח זהים (ר' בש"פ 5309/05 **דוד צמח נ' מדינת ישראל** (29.6.2005)). סבורני, אפוא, כי לאור התרשמותו הישירה של בית המשפט מהמפקחים, אותם מצא כראויים לאחר שנחקרו לפניו, אין מקום להתערב בהחלטתו.

12. לאור המקובץ, שוכנעתי כי החלטת בית המשפט קמא מאזנת נכונה בין מכלול השיקולים והאינטרסים הצריכים לעניין, לא הונח לפניי טעם משכנע לפיו נפל בה פגם והערר, אפוא, נדחה בזאת.

ניתנה היום, 21 מרץ 2017, במעמד הצדדים.

חתימה